

1

Все повече забавяше крачка, след като остави зад гърба си Якобертор. Тук, в източния край на града, се разкриваше един друг свят. Не беше спокоен и тесен като уличките в долния град, а шумен и заплашителен. Фабриците се издигаха като средновековни укрепления по поляните между речните канали – всяка от тях бе оградена от зид, за да не може да влезе неканен гост и за да бъдат държани под око работниците. В тези укрепления се разнасяше неспирен тътен, комините изхвърляха черен дим към небето, машините в халетата тракаха денем и нощем. Мари знаеше от опит: работещият тук се превръща в сив камък. Оглушал от боботенето на машините, ослепял от вдигация се прахоляк, онемял от празнотата в главата си.

Това е последният ти шанс!

Мари се спря и присвивайки очи срещу слънцето, погледна към тъкачната фабрика на Мелцер. Няколко прозореца проблясваха на утринните лъчи, като че ли зад тях гореше огън, но зидовете сивееха и в сянката им халетата изглеждаха почти черни. От другата страна обаче вилата грееше с червените си тухли – като приказния дворец на Спящата красавица наред обаяния в есенни цветове парк.

Това е последният ти шанс! Защо госпожица Паперт бе повторила това изречение три пъти предната вечер? Сякаш на Мари ѝ оставаха само затворът или смъртта, ако пак я отпратят? Отново насочи поглед към хубавата сграда, която обаче се размаза и сля с поляните и дърветата в парка. Нищо чудно – още беше слаба след кръвоизлива преди три седмици, а и днес сутринта от вълнение почти не беше яла.

„Е, добре – помисли си тя. – Поне къщата е хубава и вместо да шия, ще върша други неща. А ако ме пратят във фабриката, просто ще избягам. Никога повече няма да се мъча по дванайсет часа с омазаната с масло черна шивашка машина, на която вечно ѝ се къса конецът.“

Намести вързопа на рамото си и бавно тръгна към входа на парка. Старомодната желязна врата с преплетени цъфнали клонки стоеше приканващо отворена. Пътят се виеше през парка и свършваше на един павиран площад, в средата на който имаше цветна леха във формата на кръг. Не се мяркаше жива душа, но отблизо вилата изглеждаше още по-плашеща – особено колоните на входа, издигащи се до втория етаж. Те подпираха балкон с каменен парапет – навярно оттук собственикът на фабриката произнасяше своята новогодишна реч пред работниците. А пък те гледаха със

страхопочитание към него и загърнатата му в кожи съпруга. Може би по празници получаваха ракия или бира. Шампанско обаче – със сигурност не, него собственикът пиеше със семейството си.

Ах, Мари всъщност изобщо не искаше да работи тук. Щом погледна към носещите се по небето облаци, ѝ се стори, че високата тухлена сграда се приближава към нея, за да я премаже. Но това беше последният ѝ шанс. Следователно нямаше избор. Мари погледна към фасадата на вилата. Вдясно и вляво от колоните имаше по една врата – това бяха входовете за служителите и доставчиците.

Докато още се чудеше към коя от двете врати да се насочи, чу зад гърба си шума на автомобил. Една черна лимузина мина съвсем близо до нея. Когато отскочи уплашена встрани, Мари успя да види лицето на шофьора. Беше млад и носеше синя фуражка със златна кокарда.

„Аха – помисли си. – Сега ще вземе собственика и ще го откара до кабинета му. А фабриката е само на няколко крачки. Най-много на десет минути пеша. Но такъв богат господин не ходи пеша, да не би да изцапа скъпите си обувки и хубавото си палто.“

Тя зяпна с любопитство и леко недоброжелателство портала под колоните, който се отвори. Появи се прислужница в тъмна рокля, светла престилка и бяло боне върху пригладената назад коса. След нея излязоха две дами, загърнати в дълги палта с меки кожени яки. Едната – във виненочервено, другата – в светлозелено. Шапките бяха като приказна феерия от цветя и воал. Докато се качваха в лимузината, се показаха изящните им ботинки от кафява кожа. Един господин последва дамите – не, това не можеше да е собственикът, беше прекалено млад за такава длъжност. Може би беше съпругът на една от двете? Или синът в семейството? Той носеше късо кафяво палто за път и чанта, която с лекота метна на покрива на колата, преди да заеме мястото си в автомобила. Колко глупаво подскачаше наоколо шофьорът, отваряше вратите, предлагаше ръка на дамите, като че ли не можеха да седнат на тапицираните седалки без неговата помощ. Сякаш тези жени бяха направени от захар. Плисналият дъжд би ги разтопил и превърнал във вадички вода. Колко жалко, че днес не валеше.

Когато господарите бяха настанени в колата, шофьорът заобиколи цветната леха, в която цъфтяха червени астри, розови далии и лилав пирен. След спокойната маневра возилото отново запуфтя в посока към портата. То премина толкова близо до Мари, че стърчащото стъпало докосна полата ѝ, вееща се на вятъра. Сивите очи на мъжа огледаха

Мари с неприкрито любопитство. Младият господин беше свалил шапката си, небрежно подстриганата чуплива коса и русите мустачки му придаваха вид на безгрижен студент. Той се усмихна на Мари, после се наведе напред и каза нещо на дамата в червено, след което всички се разсмяха. Нима се подиграваха на скромно облеченото момиче с вързоп през рамо? Мари усети болка в гърдите, с голямо усилие потисна желанието да се обърне и да побегне обратно към сиропиталището. Но нямаше избор.

Облакът, оставен от автомобила, смърдеше на бензин и нагорещена гума и я накара да се закашля. Мари решително заобиколи цветната леха, насочи се към левия страничен вход и потропа с чукчето от черно желязо. Нищо не се случи – вероятно всички бяха на работа, вече приближаваше десет. След като почука два пъти без никакъв успех и реши просто да отвори вратата, най-последно дочу стъпки.

– Исусе Христе, това е новата. Защо никой не ѝ отвори? Не смее да влезе момичето...

Гласът беше младежки и ясен. Мари разпозна прислужницата, която преди малко бе отворила портала на дамите. Тя беше румено, русо същество, набито и здраво, на широкото ѝ лице беше изписана безобидна усмивка. Сигурно беше от някое от околните села, в никакъв случай не беше градско чедо.

– Влизай. Не се срамувай. Ти си Мари, нали? Аз съм Аугусте. Втората камериерка. Вече от една година.

Изглежда беше ужасно горда от това. Ама че къща! Имаха две камериерки! На предишното място Мари сама трябваше да върши цялата работа – заедно с готвенето и прането.

– Здравей, Аугусте! Благодаря за посрещането.